

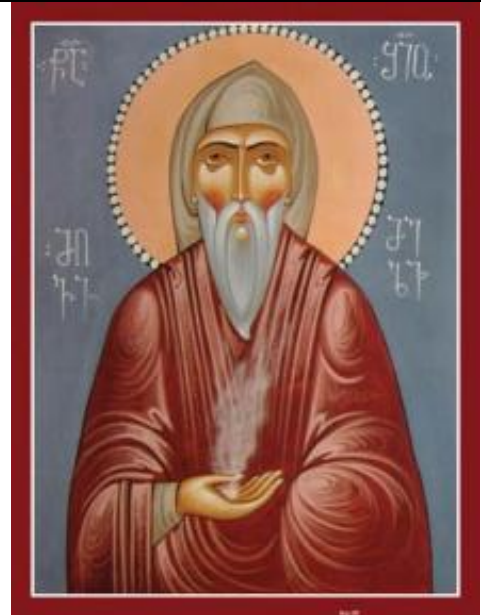
Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

Преподобний Отець наш
Шіо
(Симеон) Мгвимський

Our Venerable Father Shio
(Simeon) of Mgvime

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

«Святий Отче Шіо, образ покаяння і жертви для народу Грузії, благай Бога подати нам спокій і велику милість!»

На 22-го травня за Григоріанським календарем (це – 9-го травня за Юліанським), ми поминаємо успіння великого Святого Церкви Грузії 6-го століття, Преподобного Шіо (Симеона) Мгвимського.

Шіо був уродженцем Антіохії Сирійської (близько модерного турецького міста Антакії). (Дехто пише, що він справді був уродженцем Грузії – яка звалася Іберією за часів Римської імперії а по-грузинському «Сакартвело» - який подався в Антіохію , щоб зростати у своєму чернечому покликанню, а потім повернувся в Грузію для служіння своєму народові). Його ім'я - мабуть грузинський варіант імені з іврити «Симеон» (часом скорочено, як «Симон»), що означає «той, що слухає (Слова Господнього)».

Шіо походив з багатой шляхетської родини. Йому дали добру освіту але душа його прагнула а не лише інтелектуального а й

“O Holy Father Shio, image of repentance and offering for the Georgian people, entreat God to grant us peace and great mercy!”

On May 22 on the Gregorian Calendar (which is May 9 on the Julian) we commemorate the falling asleep of a great Saint of the Church of Georgia of the 6th century, St. Shio (Simeon) of Mgvime.

Shio was a native of Syrian Antioch (near the modern Turkish city of Antakya). (Some sources say that he was really a native of Georgia – called Iberia in Roman times and “Sakartvelo” in Georgian – who traveled to Antioch to grow in his monastic vocation and then returned to Georgia to minister to his people). His name seems to be the Georgian version of the Hebrew name “Simeon” (sometimes abbreviated as “Simon”), which means “he who hears (the Word of the Lord)”.

Shio's came from a wealthy noble family. He was well-educated, but his soul yearned for spiritual as well as intellectual nourishment.

духовного корму. У віці 20 літ, почувши про труди у пустині Преподобного Івана Зедазнійського (прізвище його – з назви гори в Грузії неподалік міста Мцхети, де повстав і Монастир з тим же іменем) і його братії-Ченців, він побажав приєднатися до них. Іван сказав, що він і прийме його після того, коли його батьки також приймуть чернецтво. Так воно й сталося і Шію, давши свободу рабам родини і продавши свою власність та передавши здобуте потребуючим, радісно приєднався до Св. Івана у його подвигах.

І так став він одним з 12-ох Ченців, яких вибрав Іван, після 20-ох літ строгого монашого життя, трудитися і служити разом з ним у Грузії. Цей край став був Християнською державою в 4-му віці завдяки навчання та Молитов Св. Рівноапостольної Ніни ([ось тут](#)). Однак вірування й звичаї язичництва далі були сильними (як буває й до нині – навіть у Християн - тобто спокуса жити начебто не було жодного Божого одкровення, а особливо жодного Боговтілення і жодного Воскресення Господнього).

Св. Шію мав поселитися в печері в Саркінеті неподалік Мцхети і жити строгим життям аскета. З ним жили й дикі звірі (не рідко буває так, що природне оточення навколо Святого стає відлунням Раю, де відновлена гармонія поміж людьми та тваринами). Стало протікати джерело води в його печері, а їжу приносив йому голуб. Лет цього голуба евентуально дав другим людям знати про те, що поміж них знаходиться Святець, і дехто з-поміж них остаточно приєднався до його чернечих трудів.

Між ними був провідний діяч у царському дворі, Св. Евагрій. Цар Парсман також прибув побачити цю людину, яка забрала від нього вірного його слугу, і він на останку зняв свою корону і впав на коліна перед Святим Отцем. Тоді дав він Св. Шію засоби, щоб побудувати Храм. Муж Божий знайшов місце для його побудови у спосіб, якого нам не слід наслідувати: він поклав горюче вугілля у свою руку, немов би вона була кадилом і кинув ладану на нього. Шію зробив знак на тому місці, де дим піднявся просто вгору і там побудували й Храм. Скоро

At the age of 20, having heard of the labours of St. John of Zedazeni (a mountain in Georgia near the ancient city of Mtskheta – the site of a Monastery of the same name) and his brother Monks in the wilderness, he sought to join them. John said he would accept him after his parents took up the monastic life. This came to pass and Shio, having freed the family's slaves and sold his possessions to give them to the needy, joyfully joined St. John in his endeavours.

Thus he was among 12 Monks chosen by John – after 20 years of strict monastic life - to labour and minister along with himself in Georgia. This land had become a Christian nation in the 4th century through the teachings and prayers of St. Nina, the Equal-to-the-Apostles, ([click here](#)). Nonetheless pagan beliefs and traditions were still strong (as they are to this day – even for Christians - i.e. to live as though there had been no revelation from God and especially no Incarnation and no Resurrection of our Lord).

St. Shio's part was to settle in a cave in Sarkineti near Mtskheta and to lead a strict ascetic life. His home was shared by wild animals (it is not unusual for the natural environment around a Saint to become an echo of Paradise where the harmony between humans and animals is restored). A spring began to flow in his cave and food was brought to him by a dove. Its flight eventually alerted other folk to the Saint's presence and some of them eventually joined in his monastic labours.

Among these was a prominent man of the King's court, St. Evagrius. King Parsman, too, came to see the man who had taken his trusted servant from him and ended by taking off his crown and falling on his knees before the holy Father. He then granted St. Shio the resources to build a Church. The Man of God found the place for this construction in a manner we must not try to imitate: he placed a burning coal in his hand as though it were a censer and sprinkled some incense on it. Shio made a mark at the spot where the smoke rose straight up into the air, and the Church was constructed there. Soon it became the centre of a Monastery – called Shio-Gvime (meaning "Shio's

став він осередком і Монастиря – якого назвали Шіо-Мгиме (що означає «Печера Шіо»).

Очолити браттію певний час, Шіо назначив Евагрія, як свого наступника, і провів ще 15 літ у строгій самотності, молячись за увесь світ. Відкрився йому час його відходу. Він прийняв Найсвятіші Тайни, підняв свої руки догори і промовивши: «О Господи, прийми душу раба твого», заснув у Господі. Ось на цьому сайті можна знайти відео – розповідь про його життя (на українській мові): [ось тут](#).

Моці Св. Шіо далі перебувають у його Монастирі, який, після розвалу Радянської Імперії, знову чинний і приваблює туристів та паломників. Нехай же його Молитви приносять мир і гармонію поміж країн, що були частками цієї модерної залишки пристрастей імперської влади, яка так сильно відмінна від мирного управління Царя над царями, Який володітиме навіки і віки. Амінь.

cave”).

After leading the Monks for some time, Shio appointed Evagrius as his successor and spent 15 more years in strict seclusion, praying for the world. The time of his departure was revealed to him. He partook of the Holy Mysteries, lifted up his hands saying: “O Lord, receive the soul of Your servant” and fell asleep in the Lord. A video account of his life (in Ukrainian) may be found at this site: [click here](#).

St. Shio’s holy Relics remain in the Monastery, which after the fall of the Soviet Empire, is once more functioning and attracting tourists and pilgrims. May his prayers bring peace and harmony among the nations which made up this modern vestige of the passion of imperial power which is in such contrast to the peaceful reign of the King of kings, Who shall reign forever and ever. Amen.